Великії серця, великі розуми!
Я змалечку до вас мов до рідні тулився:
Ви сяєвом своїм виводили з пітьми
Мій розум, поки він, ізрісши, в силу вбився.

Навчався я від вас над все кохати світ,
Із правдою іти та з волею брататься
і в боротьбі за їх із наймолодших літ
Ані приваб-спокус, ні сили не бояться.

В храм пишної краси ви увели мене,
Щоб міг небесної утіхи зазнавати
І щоб серед клопіт, робивши тут земне,
Міг духом вільним я до неба досягати.

Безмірна дяка вам, великії творці!
У храмі вашому покірно я схиляюсь —
І вслід за вами йти, небесні посланці,
Аж поки я живу — побожно присягаюсь.